

Arrest

nr. 97 874 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nepalese nationaliteit, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 december 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 16

oktober 2012 oproep, en u heeft mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers asielaanvraag werd op grond van artikel 57/10 vreemdelingenwet afgewezen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een aangetekend schrijven van het CGVS van 2 oktober 2012, waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor op 16 oktober 2012, noch een geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

2.2.1. Verzoeker voert overmacht aan. Verzoeker haalt aan dat hij een oproeping van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ontving om het interview ter plaatse te komen doen op 16 oktober 2012. Verzoeker haalt aan dat hij zich omwille van een reden onafhankelijk van zijn wil onmogelijk op die datum ter plaatse op het CGVS kon begeven wegens ziekte. Verzoeker brengt desbetreffend een nieuw stuk aan bij voorliggend verzoekschrift, namelijk een medisch attest ter staving van zijn afwezigheid. Verzoeker stelt dat niettegenstaande deze overmachtssituatie het CGVS onmiddellijk een weigeringsbeslissing heeft genomen in plaats van een nieuwe datum vast te leggen voor het interview.

2.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Verzoekers oproepingsbrieven werden zowel per gewone post als per aangetekend schrijven (stuk 6) naar zijn gekozen woonplaats verstuurd.

2.2.3. De Raad merkt dienaangaande verder op dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag er op werd gewezen dat *"Indien hij (zij) binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, hij (zij) geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn (haar) aanvraag"* (bijlage 26, 14 december 2011, stuk 13) en dat er in het vet en in een kader op de oproepingsbrief vermeld staat dat *"indien u niet komt, mag ik krachtens de wet uw asielaanvraag weigeren. Indien u verhinderd bent gevolg te geven aan deze oproeping, dient u mij per aangetekende zending, binnen de 15 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor, een geldig motief mee te delen"*, zodat verzoeker onmiskenbaar geacht kan worden ten volle op de hoogte te zijn van zijn verantwoordelijkheden en de gevolgen bij het niet eerbiedigen hiervan. Verzoeker voert momenteel ziekte aan als beweerde geldige reden, doch heeft zelf nagelaten dit tijdig aan het CGVS te melden, noch verklaart hij in huidig verzoekschrift waarom hij nalatig is geweest dit medisch attest tijdig over te maken. Derhalve kan geen overmacht worden vastgesteld. Overigens blijkt eveneens uit het administratief dossier dat verzoekers advocaat zijn tussenkomst heeft gemeld op 15 oktober 2012, een dag voor het beoogde gehoor, en dat verzoeker ook al eerder op 17 juli 2012 was opgeroepen voor een gehoor op 21 augustus 2012 zodat verzoeker ook in deze niet kan aanvoeren dat hij niet weet dat hij het CGVS moet verwittigen bij afwezigheid, wat overigens eveneens een verplichting is in het kader van het op verzoeker rustende zorgvuldigheids- en medewerkingsplicht. Tot slot wijst de Raad er nog op dat het

medische getuigschrift stelt dat verzoeker niet kon werken van 12 tot en met 18 oktober 2012, doch dat "het verlaten van de woning is toegelaten". Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt de commissaris-generaal terecht tot het besluit dat verzoekers gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal heeft dan ook zijn beslissing correct gesteund op artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker haalt in het verzoekschrift geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 vreemdelingenwet of de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut ex artikel 48/4 vreemdelingenwet. Verzoeker voert dienaangaande geen verweer, noch voegt hij documenten bij zijn verzoekschrift.

3.2. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom verzoeker beweert van onbepaalde nationaliteit te zijn wanneer hij zijn hele asielrelaas opbouwt in Nepal en er geen redenen zijn aan te nemen dat hij niet de Nepalese nationaliteit zou bezitten. Immers het administratief dossier bevat een fotokopie van verzoekers Nepalese paspoort waarmee hij een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk.

Aldus kan slechts uit het administratief dossier blijken dat verzoeker stelt bedreigd te zijn geweest door de Maobadi aangezien hij een klacht zou ingediend hebben tegen twee van hun leden die beweerdelijk zijn broer hadden aangevallen sinds 17 mei 2004 (vragenlijst 3.5). Verzoeker legt geen enkel document voor, niettegenstaande de zaak intussen zou voorgelegd zijn aan het Hooggerechtshof. Evenmin kan worden ingezien hoe, gezien het om een strafrechtelijke zaak zou gaan, verzoeker zijn klacht zou kunnen intrekken aangezien dit het prerogatief van het openbaar ministerie is. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers vrees, voor zover al waarachtig, *quod non*, evenmin actueel voorkomt. Immers verkreeg verzoeker op 28 juli 2009 in New Delhi een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk, wat verliep op 31 juli 2011, waarop hij in New Delhi een BRP aanvraag waarbij hem een verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk werd toegekend van 10 augustus 2011 tot 29 oktober 2012 (administratief dossier, stuk 14). Zelfs indien verzoekers voorgehouden vrees waarachtig en actueel zou zijn, *quod non*, dan nog heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij geen beroep kan doen op nationale bescherming. Immers verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in de negatieve belangstelling zou staan van de nationale autoriteiten, integendeel uit het feit dat de zaak voor het Hooggerechtshof is gebracht, kan enkel blijken dat de gerechtelijke procedures en beroepswegen volledig doorlopen werden. Voorts kan blijken dat verzoeker een paspoort heeft waarmee hij zijn visa voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.4. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Nepal een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt de schorsing van de bestreden beslissing. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij in onderhavige procedure slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te

moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK